ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ L. LEMENSKI

Κάποιο πρωΐ ποὺ ἡ ὡραία Λίζεν ἄνοιξε τὸ παράθυρό της καὶ ἄρχισε νὰ καθρεφτίζεται. Περνοῦσε ἀπ' ἔξω ἕνας γέρος, γείτονάς της, καὶ παληὸς γνώριμος τοῦ σπιτιοῦ της.

Μόλις εἶδε τὴν ὡραία μικροῦλα, μὲ τὸν καθρέφτη στὰ χέρια, ὁ γέρος στάθηκε καὶ τῆς φώναξε :

— Πρόσεξε, πρόσεξε, ἀγαπημένη μικροῦλα ;

— Καὶ γιατὶ νὰ προσέξω ; τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη,

— Γιατί ;... Νά ! Ὅταν κυττᾶς στὸν καθρέφτη τὰ κοραλένια σου χείλη, τὴν χαριτωμένη μυτίτσα σου καὶ τὰ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά σου, καὶ ὅταν ἀκόμα γελᾶς κατεργάρικα γιὰ νὰ ἰδῇς στὰ τριανταφυλλένια σου μάγουλα ν' ἀνοίγουν δυὸ γλυκὰ λακκάκια — πρέπει καὶ κάτι νὰ σκέπτεσαι καὶ κάτι νὰ προσέχῃς... ὡραία μικροῦλα...

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτα, καλέ μου γείτονα...

— Θὰ μὲ ἐννοήσῃς τώρα. Λοιπὸν πρέπει νὰ σκέπτεσαι, ὡραία μου Λίζεν, πὼς ἡ λαμπρὴ αὐτὴ εἰκόνα σου, ποὺ φαίνεται μέσα στὸν καθρέφτη καὶ σοῦ χαμογελάει...πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ Σατανᾶ...

— Τοῦ Σατανᾶ ;

Ναί ! ναί ! εἶνε τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ δαίμονα, ὡραία μου, εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ δαίμονας ποὺ σ' ἀντικρύζει, σὲ ξεγελάει καὶ σ' ἑλκύει καὶ ποὺ μὲ τὰ μάγια του αὐτὰ θέλει νὰ σὲ καταστρέψῃ...

Μόλις τελείωσε αὐτὰ ὁ γέρος χαιρέτησε καὶ ἔφυγε.

Ἡ μικροῦλα, ἡ ὡραία Λίζεν, κάτι πῆγε νὰ τοῦ εἰπῇ, μὰ δὲν τόλμησε...

Ὅταν ἔμεινε μόνη, στάθηκε μιὰ στιγμὴ σκεφτικὴ καὶ ἀναποφάσιστη μὲ τὸν καθρέπτη στὰ χέρια...

Ὕστερα, ξαφνικά, σὰν νὰ πῆρε μιὰν ἀπόφαση, ἔκλεισε νευρικὰ τὸ παράθυρο, κρέμασε τὸν καθρέφτη της στὸν τοῖχο καὶ κύτταξε τὸ πρόσωπό της, ἀκόμα μιὰ φορά... «πόσο ἦταν ὡραία !»

***

Τ' ἄλλο πρωΐ, ἡ ὡραία Λίζεν, εἶχε πάλι ἀνοίξει τὸ παράθυρό της καὶ καθρεφτιζότανε μὲ προσοχή, ὅπως πάντα...

Περίμενε ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα νὰ φανῇ ὁ γέρος γείτονάς της γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ...

Μὰ ὁ γέρος δὲν ξαναφάνηκε πιά...

ταν βέβαια ζωγράφος ἢ γλύπτης,—ἐρασιτέχνης ἴσως, ἢ τοῦ γλυκοῦ νεροῦ,— θὰ χρησίμευε περισσότερο γι' ἄλλα πράγματα καὶ σ' ἄλλους ἀνθρώπους, φίλους τοῦ νοικοκύρη, ὅπως συμβαίνει συχνά... Νὰ ποῦμε ὅμως τὴν ἀλήθεια, ὁ Νίκος δὲν ἔκαμε ἄλλον συνδυασμό. Ὁ νοῦς του δὲν πῆγε ἀμέσως ἐκεῖ...

Ὕστερα ὅμως, ἅμα ἔφυγε ὁ ζωηρὸς κύριος μὲ τὴν παρέα του, ὁ Νίκος ρώτησε τοὺς δικούς του :

— Καλέ, ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ δὲν ἄφινε κανένα νὰ μιλήσῃ ;

— Ὦ ! τὸν Ἀντρέα τὸν Τάδε δὲν γνωρίζεις ; τοῦ εἶπαν· τὸ ζωγράφο τῆς ἀριστοκρατίας ;

— Μπά, μπά ; ἔκαμε ὁ Νίκος· αὐτὸς ἦταν ; Ναί, τὸν ἔχω ἀκουστά.. Εἶνε ὅμως λέρα... ἔ ;

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ! τοῦ ἀποκρίθηκε ἕνας φίλος, τινάζοντας τὸ γιακά του.

— Κι' ἐκεῖνο τὸ ἀτελιὲ ποὺ ἔλεγαν ;...

— Μὴν τὰ ρωτᾷς, φίλε μου !Ἐσὺ βέβαια εἶσαι πιστὸς σύζυγος... ἀκόμα· ἀλλ' ἀργότερα, ἂν σοῦ τύχῃ κανένα λαθρεμπόριο, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ παρακαλέσῃς τὸν κ. Ἀντρέα νὰ σοῦ δανείσῃ τὸ ἀτελιέ του. Προθυμότατος, ξέρεις !

Ἔ, τότε πιὰ ὁ Νίκος συμπέρανε μὲ βεβαιότητα. Ἀφοῦ ὁ Ἀντρέας αὐτὸς ἦταν φίλος τοῦ Εὐαγγελάρη, — δὲν τὄπε μόνος του ; —κι' ἀφοῦ ὁ Εὐαγγελάρης εἶχε τώρα «λαθρεμπόριο», χωρὶς ἄλλο ἡ Δώρα τὸν ἀντάμωνε σ' ἐκεῖνο τὸ ἀτελιέ !

Ἡ ξαφνικὴ ἀνακάλυψη τοῦ προξένησε μιὰν ἀλλόκοτη χαρά. Καὶ γελώντας σὰ νάχε ἀκούσει τὸ πιὸ ἀστεῖο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ἀποκρίθηκε :

— Καὶ μήπως τὸν γνωρίζω ἐγώ ;

— Ὦ, φτάνει νὰ θέλῃς ! Αὐτὸς γνωρίζεται μ' ὅλο τὸν κόσμο !

— Καλὰ λοιπόν, θὰ φροντίσω.

— Ἄ, ὥστε σκοπεύεις νὰπατήσῃς τὴ γυναῖκα σου ;

— Γιατὶ ὄχι ; δὲν εἴπατε... ἀργότερα ;

— Ἔ, βέβαια, ἀπὸ τώρα εἶνε νωρίς...

«Μόνο γιὰ κείνη δὲν εἶνε», συλλογίσθηκε ὁ Νίκος.

Ἀλλὰ δὲν ἔπαψε τὰ γέλια, ὥσπου χωρίσθηκε τοὺς φίλους του.

Τὶ εὐτυχισμένο σύζυγο ποὺ θὰ τὸν ἐνόμιζαν !... Μόνο ὁ συνάδελφος ἐκεῖνος, ποὺ ἄλλοτε ἡ Δώρα τοῦ εἶχε μισοριχθεῖ, θὰ μποροῦσε ἴσως ν' ἀμφιβάλλῃ ἂν ἡ εὐτυχία αὐτὴ ἦταν καὶ τόσο βάσιμη.Ἀλλὰ τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἦταν στὴν παρέα. (Ἀκολουθεῖ)

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Β.

Πρὸ μηνὸς ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων, ὅπου εἶχε μεταβῆ διὰ πρώτην φορὰν καὶ μόλις γιὰ τρεῖς μῆνες, αὐτὸ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τὴν ἐκνευρίζῃ δαιμονιωδῶς ἡ εἰς Ἀθήνας ἐπάνοδός της. Πουθενὰ δὲν εὐχαριστεῖται καὶ ὅπου παρευρεθῇ διατυμπανίζει τὰ ἐδῶ ἐλαττώματα ἐν συγκρίσει μὲ τὰ θέλγητρα τῆς Παριζιάνικης ζωῆς. Ἡ σιλουέττα της ὑψηλὴ καὶ φαντακτερὴ τὸ ντύσιμό της ἁπλὸ καὶ συμπαθητικό, ἡ ὁμιλία της θὰ ἦτο ἀπολύτως εὐχάριστη, ἂν δὲν κατέβαλλε προσπαθείας νὰ καταπλήξῃ μὲ ἰδέες δῆθεν πρωτότυπες, καὶ μὲ ριζοσπαστικὸς τάσεις ἐναντίον τῶν ἐπικρατουσῶν ἀρχῶν στὰ αἰσθήματα καὶ τὸ φλέρτ, τὰ ὁποῖα ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ ζήλου ποὺ μεταχειρίζεται ἡ νεαρὰ Δεσποινὶς διὰ νὰ ἀνακαινίσῃ φθάνουν στὸ ἀπροχώρητον τοῦ ἀπίθανου καὶ τοῦ καινοφανοῦς. Τὸ τέμπρο τῆς φωνῆς της προσελκύει ἀμέσως τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπου ἡ τάσις πρὸς πρωτοτυπίαν κουράζει καὶ ἀποθαρρύνει. Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αἱ δεξιώσεις ἤρχισαν νὰ συμπυκνόνωνται ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ μεγαλοπρεπεῖς αὔθουσαι ἀνοίγουν τὰς πύλας των, ἐπιδεικνύουσαι τὸν νέον χειμερινὸν διάκοσμόν των.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην δεξίωσις-τσάϊ παρὰ τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ρουμανίας καὶ τῇ κ. Ρασκάνο. Ἡ οἰκοδέσποινα ἔφερεν κομψοτάτην τουαλέττα, ἐδέχετο τοὺς κεκλημένους της μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὴν γοητευτικὴν ἀφέλειαν, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς χαριτωμένης θυγατρός της.

—Μεγαλοπρεπεῖς αὔθουσαι καλλωπισμέναι μὲ διακρινομένην καλαισθησίαν διάκοσμον νεοτεχνικὸν καὶ κομψοτεχνήματα θαυμάσια.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην μουσικὸν ἀπόγευμα παρὰ τῷ ἐπιτετραμμένῳ τῆς Αὐστρίας καὶ τῇ κ. Βάλτερ. Ἐκτὸς διπλωματικοῦ κύκλου παρευρέθησαν καὶ πολὺς ἐκλεκτὸς ἀθηναϊκὸς κόσμος.

— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κριεζῇ χορευτικὸν ἀπόγευμα παραταθὲν μὲ πολλὴν ζωηρότητα μέχρι μεσονυκτίου.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. καὶ κ. Τσαλδάρη, κ. καὶ κ. Λεκατσᾶ, κ. καὶ κ. Σακαλῆ, κ. καὶ δὶς Χριστοδούλου, κ. ἄ.

— Ἐχορεύθησαν καὶ διάφορες φιγοῦρες Τσάλστον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν γνωστοτάτης δεσποινίδος τῆς ὁποίας ἡ χορευτικὴ δεινότης εἶνε ἀξιοθαύμαστη.

— Μεταξὺ τῶν δεσποινίδων κομψότεραι ἦσαν δὶς Δ. Λεκατσᾶ καὶ δὶς Ραζέλλου.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτη δεξίωσις μασκέ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δρακούλη. Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κ. καὶ κ. Σταθάτου κ. καὶ κ. Θεοφιλάτου, κ. καὶ κ. Βαλλιάνου, κ. Μακώλεῦ ὡραιοτάτη μὲ βελοῦδο μαῦρο.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν δεξίωσις τσάϊ σὲ μικρὸν φιλικὸν κύκλον παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Μ. Σακορράφου παρευρέθησαν κ. καὶ δεσποινίδες Λίτσα, Τσουκαλοῦ, Κ, Παγκάλου, Κυριακοῦ, Λεβίδη, Ρώς, Λάμπρου, Πετσάλη,

— Ἀπὸ τῆς πλέον εὐχαριστες δεξιώσεις τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Νικολαΐδη, σ' ἕνα πλαίσιον ἐκτάκτως ἀριστοτεχνικὸν ἐπηρεασμένον ἀπὸ τὴν νεοτεχνικὴν διακόσμησιν. Θαυμασίως ὡραῖον Στούντιο περιτριγυρισμένον μὲ δαντελλωτὸν ἐξώστην,μὲ σκάλα ἐξαιρετικὴ ἀπὸ ρὸζ μάρμαρο ἐχρησίμευεν γιὰ νἀναπαύωνται οἱ νεαροὶ χορευταί, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίναμεν δα Κ. Ροστόβιτς ἐξ Ἀλεξανδρείας μὲ τουαλέττα ἐξαιρετικὴν — Μοντέλλο «Βωννέ», ἀπὸ κρὲπ ρομαὶ βιολὲν ρὸζ ἐν συνδυασμῷ βελούδου ὁμοιόχρωμου Δα Γ. Παπαδοπούλου ζωρζὲτ ρὸζ ντεγκραντέ, ποὺ σχημάτιζε νεοτεχνικὰ σχέδια ὑπογραμμισμένη μὲ στράς, δίδα Δ. Σκαναβῆ χαριτωμένη μπλοῦζα ρὸζ σιφφὸν μὲ πὲρλες ὁμοιώχρωμες καὶ φοῦντα βελούδινη μαύρη, μαντὼ-ζακέττας ἀπὸ βελοῦδο μαῦρο ντουμπλαρισμένο ρόζ, καὶ γοῦνες πιτουά, δὶς Ἀντωνοπούλου κόκκινη ζωρζὲτ πελκρὶν βελούδινο λουλοῦδι ὁμοιόχρωμο, δὶς Βόγλη ἕνα θαυμάσιο ἀνσάμπλ ἀπὸ κρὲπ-σατὲν καὶ βελοῦδο ρόζ. Δὶς Πράττερ ζωρζὲτ μαύρη ποὺ κατέληγεν σὲ φουστάνι ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Τὸ 13ον φύλλον τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» τὸ ὁποῖον ἐκδίδεται μεθαύριον Σάββατον 18 Δεκεμβρίου. Ἀφθονία ἐκλεκτῆς ὕλης καὶ θαυμασίων εἰκόνων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν περιεχομένων του εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς: «Βασίλειος καὶ Δανιηλίς» ἱστορικὸ κομμάτι τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς, «Τὰ βασανιστήρια διὰ μέσου τῶν αἰώνων», «Ἡ Λευκὴ Κυρία» Γαλλικὸ διήγημα, «Τὰ τριαντάφυλλα ποὺ σκοτώνουν» αἰσθηματικὸ διήγημα, «Τὸ ἐρωτευμένο λεοντάρι» ἱσπανικὸ διήγημα, «Βασιλεῖς Θαυματουργοὶ» ἱστορικὴ σελὶς ἀπὸ τὸ μεσαίωνα, «Τὰ ταξείδια ἄλλοτε καὶ τώρα», «Τὸ Κινέζικο θέατρο», «Οἱ μεγάλοι καλλιτεχνικοὶ θρίαμβοι», «Ἡ μπύρα στὴ Βαβυλῶνα», «Ἡ ζωὴ τῆς Αὐτοκρατείρας Ἰωσηφίνας κλπ. Κάθε ἀπὸ τ' ἀνωτέρω θέματα εἶνε πλουσιώτατα εἰκονογραφημένο. Ἐκτὸς αὐτῶν δημοσιεύονται πολλὰ μικρὰ διηγήματα, παραμύθια, ἀνέκδοτα, ἀστεῖα, ποιήματα ἑλληνικὰ καὶ ξένα, γελοιογραφίες κλπ.